

и склонове — тя е страшна, неизказано страшна. Тогава тя е по-ужасна отъ ада и тежко на тогава, който случайно замръкне тамъ. Той рискува да бжде затрупанъ отъ нейнитѣ снѣгове и да остави коститѣ си въ дълбокитѣ ѝ пропасти.

Прѣзъ тая война шипченци имаха случая да ѝ отидатъ на гости и то къмъ срѣдата на мѣсець ноемврий, когато нейнитѣ снѣжни виелици пищѣха съ ужасенъ бѣсъ. Като пристигнахме въ Гостиваръ, нашата първа дружина получи заповѣдь да атакува и прогони сърбитѣ, които бѣха се укрѣпили на височината „Краста“ и бранѣха прохода, прѣзъ който минава шосето отъ Гостиваръ за Дебъръ.

На 14 ноемврий дружината потегли отъ Гостиваръ, приближи височината „Краста“, обходи югоизточнитѣ ѝ склонове до селата Ново село и Церовець и прѣнощува въ с. Сибница. На другата сутринь обхода бѣше продълженъ до селата Ляуново и Срѣдково. Отъ тукъ дружината трѣбваше да се изкачи на височината. Единственото проходимо мѣсто бѣше една козя пжтека, по която трудно би се изкачилъ човѣкъ и при хубаво врѣме. Прѣди да се започне изкачването, изпрати се единъ взводъ да разузнае има ли сърби на височината и колко сж. Привечерь тѣ съобщиха, че височината е празна и че сърбитѣ сж на срѣщния върхъ на 500 м. разстояние. Тогава дружината източена по единъ, започна да се изкачва по височината. Мръкваше се. Дебелъ снѣгъ покриваше земята. Звѣздитѣ трѣпкаха отъ студъ. Снѣгътъ хрущѣше подъ краката. Обущата бѣха замръзнали и поледенѣли. Студътъ, макаръ че бѣше около 20° подъ нулата, не се чувствуваше и потъ капѣше отъ челата на всички. Войниците се заваляха въ прѣспитѣ, заравяха рѣцѣтѣ и лицето въ снѣга, охкаха, ставаха и пакъ продължаваха да пълзятъ. Отъ дългитѣ походи тѣ бѣха изтощени и гладни. Обущата на нѣкои бѣха скжсани и краката имъ бѣха полубоси, но това не ги обезкуражаваше и тѣ продължаваха да вървятъ все напрѣдъ, като се залавяха отъ храстъ на храстъ. Ако не бѣха тѣзи храсти, изкачването бѣ невъзможно. Често храститѣ се откжсваха, войниците политаха на-